

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει την άποψη ότι οι υπηρεσίες ύδατος περιλαμβάνουν επίσης την άντληση, κατακράτηση, αποθήκευση, επεξεργασία και διανομή επιφανειακών ή υπόγειων υδάτων για σκοπούς παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος από υδατοπτώσεις, ναυσιπλοΐας και προστασίας από τις πλημμύρες. Επιπλέον, η ίδια χρήση επίσης περιλαμβάνεται στις υπηρεσίες ύδατος.

Η εφαρμογή του όρου «υπηρεσίες ύδατος» από την καθής αντιβαίνει προς το άρθρο 9 της οδηγίας πλαίσιο περί υδάτων (ΟΠΥ). Εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής των υπηρεσιών υδάτων, κατά την έννοια της οδηγίας, υπηρεσίες υδάτων όπως κατακρατήσεις, οι οποίες πραγματοποιούνται για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος από υδατοπτώσεις, για την ναυσιπλοΐα και την προστασία από πλημμύρες. Αυτή η συστατική ερμηνεία δεν συνάδει προς την ΟΠΥ, υπονομεύει την αποτελεσματικότητα του άρθρου 9 της ΟΠΥ και θέτει σε κίνδυνο, επομένως, την υλοποίηση των σκοπών της οδηγίας.

Ευσταθεί το γεγονός ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν κάποια περιθώρια διακριτικής εξουσίας, βάσει του άρθρου 9 της ΟΠΥ, να εξαιρούν υπηρεσίες ύδατος από την ανάκτηση του κόστους. Αυτά μπορούν κατ' αρχάς να λαμβάνουν υπόψη τις κοινωνικές, οικολογικές και οικονομικές επιπτώσεις της ανακτήσεως κόστους, καθώς και τις γεωγραφικές και κλιματολογικές συνθήκες. Πέραν αυτού, τα κράτη μέλη μπορούν, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 4, της ΟΠΥ, να αποφασίσουν να μην εφαρμόσουν τις διατάξεις του άρθρου 9, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, της ΟΠΥ σε σχέση με τις πολιτικές τιμολόγησης ύδατος και την ανάκτηση του κόστους των υπηρεσιών ύδατος. Προϋπόθεση τούτου είναι ότι αυτό αποτελεί υφισταμένη πρακτική στο κράτος μέλος και οι σκοποί της οδηγίας αυτής και η υλοποίηση των σκοπών της δεν αμφισβητήθηκαν.

Ο πλήρης αποκλεισμός των υπηρεσιών ύδατος σε σημαντικό βαθμό, όπως τον επιχειρεί η καθής, εξέρχεται πάντως κατά πολύ των εν λόγω περιθωρίων διακριτικής εξουσίας.

(¹) ΕΕ L 327, σ. 1.

Προσφυγή της 20ής Νοεμβρίου 2012 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

(Υπόθεση C-527/12)

(2013/C 26/68)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: T. Maxian Rusche, F. Erlbacher)

Καθής: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 288 ΣΛΕΕ, το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, την αρχή της αποτελεσματικότητας, το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού

(ΕΚ) 659/1999 για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ (¹) καθώς και τα άρθρα 1, 2 και 3 της αποφάσεως 2011/471/ΕΕ της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 2010, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από τη Γερμανία υπέρ του ομίλου Birta [C 38/05 (πρώην NN 52/04)] (²), καθόσον δεν έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει την άμεση και πραγματική εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής δια της ανακτήσεως της χορηγηθείσας ενισχύσεως,

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 288 ΣΛΕΕ, το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, την αρχή της αποτελεσματικότητας, το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ καθώς και τα άρθρα 1, 2 και 3 της αποφάσεως 2011/471/ΕΕ της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 2010, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που χορηγήθηκε από τη Γερμανία υπέρ του ομίλου Birta [C 38/05 (πρώην NN 52/04)], καθόσον δεν έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να διασφαλίσει την άμεση και πραγματική εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής δια της ανακτήσεως της χορηγηθείσας ενισχύσεως.

Η Επιτροπή έχει την άποψη ότι το μέσο που επέλεξε η καθής για την ανάκτηση της ενισχύσεως, ήτοι η άσκηση αξιώσεως αστικού δικαίου και η βάσει αυτής ασκηθείσα καταψηφιστική αγωγή ενώπιον των γερμανικών πολιτικών δικαστηρίων δεν είναι η αρμόζουσα για να διασφαλιστεί η άμεση και πραγματική εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής. Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, μέχρι την άσκηση της προσφυγής, η καθής δεν έχει κάνει χρήση του βασιζόμενου στην ερήμην εκδοθείσα απόφαση προσωρινού τίτλου ώστε να επιτύχει την εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ L 83, σ. 1.

(²) ΕΕ L 195, σ. 55.

Αναίρεση που άσκησε στις 21 Νοεμβρίου 2012 το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 13 Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση T-404/10: National Lottery Commission κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-530/12 P)

(2013/C 26/69)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναρρεσίον: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (εκπρόσωποι: P. Bullock, F. Mattina)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: National Lottery Commission

Αιτήματα του ανααιρεσιόντος

Το ανααιρεσιόν ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση
- να καταδικάσει τη National Lottery Commission (προσφεύγουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου) στα δικαστικά έξοδα του ΓΕΕΑ.

Λόγοι αναίρεσως και κύρια επιχειρήματα

Το ΓΕΕΑ προβάλλει τρεις λόγους αναίρεσως, συγκεκριμένα (i) παράβαση του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα ⁽¹⁾, (ii) προσβολή του δικαιώματος ακρόασεως του ΓΕΕΑ και (iii) πρόδηλη ανακολουθία και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών που θίγουν την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Ο πρώτος λόγος της προσφυγής έχει δύο σκέλη. Αφενός, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο όσον αφορά το άρθρο 53, παράγραφος 2, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα και τον κανόνα 37 του κανονισμού της Επιτροπής ⁽²⁾ με την απόφαση Elio Fiorucci, στον βαθμό που στηρίχθηκε σε διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, και ειδικότερα στο άρθρο 2704 του ιταλικού Αστικού Κώδικα, οι οποίες δεν είχαν προβληθεί από τους διαδίκους και για τον λόγο αυτό δεν αποτέλεσαν μέρος της διαφοράς ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα στον βαθμό που επικαλείται εθνική νομολογία, και ειδικότερα την προαναφερόμενη υπ' αριθ. 13912 απόφαση της 14ης Ιουνίου 2007 του Corte Suprema di Cassazione που αναφέρεται στη σκέψη 32 της ανααιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, την οποία δεν επικαλέστηκαν οι διάδικοι και για τον λόγο αυτό δεν αποτέλεσε μέρος της διαφοράς ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

Ο δεύτερος λόγος της προσφυγής αντλείται από προσβολή του δικαιώματος ακρόασεως του ΓΕΕΑ, στον βαθμό που δεν του δόθηκε η δυνατότητα να προβάλει διαδικαστικής και ουσιαστικής φύσεως πτυχές της αποφάσεως του Corte Suprema di Cassazione. Εάν είχε δοθεί η δυνατότητα αυτή στο ΓΕΕΑ, το Γενικό Δικαστήριο θα είχε, ενδεχομένως, καταλήξει σε διαφορετική αιτιολογία και συμπεράσματα.

Ο τρίτος λόγος της προσφυγής αντλείται από πρόδηλη ανακολουθία και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών που επηρέασαν την κρίση και τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου. Το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο παρερμήνευσε και παραμόρφωσε την ανάλυση του τμήματος προσφυγών καθώς και τα επιχειρήματα της National Lottery Commission's και δεν έλαβε υπόψη του ότι το τμήμα προσφυγών εφάρμοσε τον ορθό νομικό κανόνα, κατά το ιταλικό δίκαιο, κρίνοντας ότι η National Lottery Commission δεν απέδειξε ότι η ημερομηνία της ταχυδρομικής σφραγίδας που τέθηκε στη συμφωνία 1986 δεν αποτελούσε επαρκή απόδειξη.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα, ΕΕ L 1 της 1.1.1995, σ.1τ

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 ΕΕ L 303, σ. 1

Προσφυγή της 23ης Νοεμβρίου 2012 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου

(Υπόθεση C-532/12)

(2013/C 26/70)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: P. Hetsch, O. Beynet, A. Tokár)

Καθού: Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές ρυθμίσεις που είναι αναγκαίες για τη μεταφορά στην εσωτερική έννομη τάξη της οδηγίας 2009/81/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης ορισμένων συμβάσεων έργων, προμηθειών και παροχής υπηρεσιών που συνάπτονται από αναθέτουσες αρχές ή αναθέτοντες φορείς στους τομείς της άμυνας και της ασφάλειας καθώς και την τροποποίηση των οδηγιών 2004/17/ΕΚ και 2004/18/ΕΚ ⁽¹⁾ ή, σε κάθε περίπτωση, μη γνωστοποιώντας τις εν λόγω διατάξεις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 72, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας·

- να επιβάλει στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, δυνάμει του άρθρου 260, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, χρηματική ποινή ύψους 8 320 ευρώ για κάθε ημέρα, από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως στην υπό κρίση υπόθεση·

- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 21 Αυγούστου 2011.

⁽¹⁾ ΕΕ L 216 της 20.8.2009, σ. 76